

По-добре да иде въ града. Може да се при-
моли на ханджията, на дѣда Атанаса. Той е
добъръ човѣкъ, може да му даде. Може и да
каже въ аптеката, че е крайно беденъ, може...
ще види тамъ какво ще прави, стига да стиг-
не въ града.

Бѣше излѣзълъ на височината и предъ не-
го се откри бѣла равнина, вгнната малко къмъ
сърцата. Наоколо — мъгла, студъ, пустия. Се-
га разбра, че е въ къра, че е самъ, че е страш-
но. Да се върне ли? Може ли? Кжде ще се
връща! Той забърза напредъ, оглежда се на-
лѣво, оглежда се надѣсно. Нѣкжде се заклати
сухъ буренъ, нѣкжде се затъмнѣе гола черна
земя, Нейчо изтрѣпва. Вѣтрътъ се усилва,
бие го въ гърба, развѣва ямурлука му, раз-
вѣва снѣга наоколо и го посипва като пѣсѣкъ.
Нѣкжде Нейчо ще се поспре, ще се послуша,
ще чуе какъ бие сърдцето му и пакъ ще за-
бърза напредъ.

Изведнажъ, при едно ново засилване на вѣ-
търа, той чу далечъ нѣкжде да вие вѣлкъ, про-
точено, издебело, зловещо, и сѣкна изъ единъ
пжтъ, като че глътнатъ отъ бурята. Мигъ-два
нищо нѣмаше. Но ето че по-настрана и като-
че по-близо се обадиха други, но не виеха, а
джавкаха и квичаха като кучета. Вѣтрътъ
отвѣ и тия свирепи и кръвожадни гласове. Ней-
чо въ страха си най-напредъ се повърна и взе
да бѣга назадъ, после се спрѣ, дойде на се-